

den lille Tale, hvori Emanuel — under uafbrudt Kamp med Graaden — tog Afsked med sin Søn og takkede ham for de seks Aar, hvori de havde „levet sammen i lykkeligt Kammeratskab“. Næppe var de tre Skuffer Jord kastet ned paa Kisten og „den stille Bøn“ endt, før Følget spredtes under højroastede Udbrud af Harme. Udenfor Kirkegaardsporten stimlede Folk sammen i Flokke, og i den almindelige Raadvildhed søgte alle efter Sogneraadsformanden. Det oplystes imidlertid, at han allerede midt under Jordpaakastelsen var stegen i sin Vogn og kørt hjem. Ogsaa Væveren havde fjernet sig — efter nogles Sigende sammen med Maren Smeds — og af alle „Tillidsmændene“ fandt man overhovedet kun den lille mavesvære Vejlbypbonde med de barnligt røde Kinder. Men denne Mand havde man nærmest indvalgt i Menighedens politiske Raad for at yde ham en Paaskønnelse af hans Fortjenester paa Mælkeriets Omraade, og han blev nu saa betuttet over pludselig at se sig omringet af en Flok unge Karle, der bestormede ham med Spørgsmaal, at han under Paaskud af at have et Ærinde at udrette paa Naturens Vegne søgte bagom Kirken og herfra sneget sig uset væk.

Det forholdt sig rigtigt, at Væver Hansen var gaaet bort sammen med Maren Smeds. Den lille hæsle Fattigkælling, der efterhaanden ved at optræde i alle Slags Forsamlinger og alle vegne vække Modsigelse og Spektakel havde faaet den Forestilling om sig selv, at hun var en Profetinde, havde i sin uudslukkelige Tørst efter at forbedre Verden grebet ogsaa Tidens allersidste Løsen og var bleven „hellig“. Ude i sin Rønne paa den øde Mark holdt hun tilligemed tre-fire andre misfornøjede daglige „Bønnemøder“, paa hvilke de oplæste Stykker af Biblen, udhylede Salmer og i Jesu Navn bagvadskede alle dem, der ikke i Maren saae Kristenhedens nye Guddomslys oprinde. Det havde derfor vakt nogen Forundring og Bekymring, at Væveren